

KRONIEK.

EEN INCIDENT.

Een incident — onverwacht, verbluffend en niet onvermakelijk — zoo doet men, geloof ik, het best te noemen de bekroning, door Dirk Coster, J. W. F. Werumeus Bunnig en M. Nijhoff als jury — bekroning, als ik goed begrepen heb, met een derde deel van een tweeden prijs, maar dan toch een bekroning! — van een verzenschrijver uitdrukkelijk voor de blijmoedigheid in het „afgeloopen tijdperk” (een jaar) in zijn werk aan den dag gelegd. En niet een „prix de vertu”, maar een litteraire prijs, de z.g. „Poëzie-prijs van Amsterdam.” Niet voor goede verzen die bovendien blijmoedig zouden zijn, neen, voor verzen alleen omdat zij, naar het oordeel der jury, van blijmoedigheid blijk geven. Zij kunnen dus zeer wel slecht zijn — slecht, maar blijmoedig!

Het is geenszins mijn bedoeling hier iets als een oordeel, ja zelfs maar een meening over dit „geval” ten beste te geven. Daarvoor vind ik het te gek, te grappig, daarvoor acht ik ook de kans te groot dat het... heelemaal als grap is bedoeld. Twee van de juryleden n.l. houd ik voor zeer wel in staat tot zulk een.... hm.... kleine fumisterie! Maar ook grappen kunnen wel eens hun gevaarlijken kant hebben, n.l. wanneer een te groot deel van het argelooze publiek er.... wat men noemt vierkant inloopt. Het leek mij daarom niet ten eenenmale verkeerd — ik heb afgewacht of jongeren dan ik het zouden doen, maar zij lieten niets van zich hooren — wanneer althans iemand, in het openbaar, dus toesprekend het argeloos publiek, eens zeide: Grap of niet, geneert u alsjeblijft geen oogenblik, lacht erom dat het davert!

Grap of niet — ware deze bekroning omstreeks 1890 geschied, de heeren juryleden zouden maandenlang een lastig leventje hebben gehad! Ja — zou men soms niet zeggen, dat de critische, de revolutionaire, en ook de geest „tout pur” onder onze jongste litteratoren, zich al te veel concentreert op hun voorgangers die nu om-ende-bij de zestig zijn, en geen lust meer hebben te reageeren? Zou men niet gaan vreezen, dat zij de eigenlijke uitdeelsers der litteraire lakens van tegenwoordig, het geslacht dat thans in den bloei van het leven staat — een lief zwermpje dichters plus anderhalve prozaïst — niet zoo goed.... aandurven?

Met het slachtoffer der geschiedenis, den armen bekroonde zelf kan men ten slotte alleen maar medelijden hebben. Dat etiket „blijmoedig”, hij zal het niet gemakkelijk meer kwijt raken. Gelijk eertijds een zich toch al steeds en over alles beklagende verzenschrijver daarenboven jarenlang moet hebben gezocht onder het hem door Frans Netscher met wel wat al te wreede assiduïteit aangeplakte epitheton „de diep beklagenswaardige”,